

Osnovna škola Nikole Hribara iz Velike Gorice u prosincu je za Dan škole ugostila učenike i učitelje iz drugih zemalja. S Gabrieleom iz Italije, Teom iz Makedonije i našim učenikom Ivanom razgovarali smo o njihovoj domovini, tradiciji, školi, hobijima...

Sudjelujete li prvi put u ovakvoj razmjeni učenika? O čemu ste razmišljali prije putovanja?

Gabriele: Bio sam jako uzbuđen. Čuo sam da je Hrvatska prekrasna zemlja, ali nisam znao

koliko jer nisam bio u njoj.
Tea: I ja sam bila jako uzbuđena i radoznala jer sam prvi put putovala u Hrvatsku.
Ivan: Prvi put sudjelujem, ovaj put sam domaćin, ali volio bih upoznati druge zemlje, njihove običaje, tradiciju, kulturu, povijesne znamenitosti, a najviše od svega nove prijatelje.

Kad netko kaže Hrvatska, što vam prvo padne napamet? Što ste znali o njoj prije svog dolaska?

Gabriele: Iskreno, nisam znao puno. Hrvatska me asocira na lijepe otoke i lijepo more. Prije dolaska gledali smo film o Zagrebu, o nekim važnijim spomenicima, ali se ne sjećam kojim. Naravno, Mandžukić, Modrić, Brozović, Perišić... Navijam za Inter, a u Interu igraju tri hrvatska nogometaša.

Tea: Kad netko spomene Hrvatsku, meni su pred očima lijepe slike mora i žitnih polja.

Kako biste opisali svoju zemlju? Iz kojeg mjesta dolazite?

Gabriele: Dolazim sa sjevera Toskane, iz grada Massa. Toskana se nalazi na zapadu Italije. Italija je zemlja mog rođenja, ona mi je sve. Ako nešto moram izdvojiti, onda je to Rim. Grad koji je poseban i slikovito prikazuje prošlost.
Tea: Živim u Štipu koji se nalazi na istoku Makedonije. Moja domovina je stvarno prelijepa. Sačuvala je svoju tradiciju. Ima bogatu baštinu i prekrasnu prirodu. Puno ljudi to ne zna, čak ni Makedenci ne poznaju sve ljepote svoje zemlje, što je žalosno. Ima bogatu kuhinju. Grad koji biste svakako trebali posjetiti je Ohrid.

Ivane, kako bi ti u nekoliko rečenica opisao našu domovinu?

Hrvatska ima prekrasan krajolik i najljepše more. Mislim da je posebna po svojim nacionalnim parkovima. Moja je zemlja gostoljubiva, a rekao bih i da je borbena.

Tema Erasmusa je Naša kultura – europska baština. Hol naše škole postao je izložbeni prostor. Što ste od bogate baštine svojih zemalja izdvojili kako biste nam pokazali?

Gabriele: Donijeli smo fotografije trgova, fontana, spomenika, crkvi iz poznatih toskanskih gradova Firence, Pise, Siene... Toskana je jako lijepa pokrajina. Svoje nove prijatelje počastili smo ukusnim kolačem pandoro. To je tradicionalni božićni kolač koji je nastao u Veroni.
Tea: Izložili smo neka tradicionalna makedonska jela: ajvar, pinđur, ljutenicu i naše rukotvorine. Svoj kraj predstavili smo i makedonskim nošnjama koje smo odjenule.
Ivan: U holu naše škole učenici, roditelji i učitelji uredili su projektni kutak. Napravljena je drvena turopoljska kuća u kojoj možete vidjeti dječje likovne radove na kojima su podculice – kapice na glavi s ukrasima koju su djevojke nosile nakon udaje i podgutnice – preteče kravate koje su izradili učenici sa svojim učiteljicama. Izloženi su i neki tradicionalni turopoljski predmeti: korito – drvena posuda za pranje rublja, preslice, česalo za češljati konoplju, stara škrinja za čuvanje odjeće, tkani ručnici, dijelovi turopoljske narodne nošnje... Zidove škole krase učenički likovni radovi i fotografije svete Lucije i drvenog turopoljskoga graditeljstva. A zanimljivo je pogledati i slovaricu našeg kraja.

Kako se osjećate u našoj školi? Jeste li u ovo kratko vrijeme uspjeli malo bolje upoznati neke učenike?

Gabriele: Ugodno se osjećam u vašoj školi. Škola je jako velika i moderna, modernija nego moja. Družim se s drugim učenicima. Naučili su me brojati na hrvatskom do deset, a znam i pozdraviti na hrvatskom: dobar dan, bok i doviđenja. I ja sam njih naučio neke riječi na talijanskom.

Tea: Svi su jako srdačni. Po cijele se dane družim s učenicima koji sudjeluju u Erasmus+ projektu. Sudjelujemo u radionicima. Obilazimo i upoznajemo vaš kraj. Dosad smo bili u dvorcu Lukavec, Mraclinu i drvenoj kući Modić Bedeković. Razumijem hrvatski, pa se lako sporazumijevamo. Najviše sam se sprijateljila s Mateom kod koje sam smještena. Njezini roditelji su jako gostoljubivi. Neprestano me pitaju je li mi ukusno to što jedem.

ŠKOLA – SLIČNOSTI I RAZLIKE

U koji razred ideš? Koliko je učenika u tvom razredu?

Gabriele: Idem u 5. b razred. U mom razredu je 21 učenik.

Tea: I u mom razredu je 21 učenik. Idem u 6. 1 razred .

Ivan: Učenik sam 5. f razreda, a u njemu su 23 učenika.

Koliko školskih predmeta imaš? Koliko prosječno sati u školi dnevno provodiš? Koliko godina traje tvoja osnovna škola?

Gabriele: Imam osam predmeta. Idemo uvijek ujutro u školu i imam pet sati dnevno, a u više razrede prelazimo nakon petog razreda.

Tea: Osnovna škola u Makedoniji traje devet godina. Uh, nisam nikad brojala. Mislim da imam 13 predmeta. U školi sam uvijek od 7.30 do 13.30.

Ivan: Imam jedanaest obveznih predmeta, uglavnom pet ili šest sati svaki dan. Kao što znate, u Hrvatskoj osnovna škola traje osam godina. Mi smo jedan tjedan ujutro u školi, a drugi poslijepodne.

Koliko, otprilike, vremena svaki dan odvojiš za učenje? Imaš li puno zadataka za školu koje moraš napraviti kod kuće?

Gabriele: Nemamo puno zadaće kod kuće. Možda oko sat i pol vremena.

Tea: Ovisi o tome pišemo li ispit, onda učim oko 5 sati prije ispita, a inače oko tri sata. Najviše zadaće imamo iz Matematike.

Ivan: Oko tri sata dnevno odvojim za učenje i pisanje zadaće, najviše zadaće imam iz Matematike. Nekad imam više, a nekad manje.

Je li vam informatika obvezan ili izborni predmet? Koristiš li se računalom i na drugim predmetima ili u radu kod kuće za školu?

Gabriele: Mi nemamo Informatiku. Imamo nešto slično Informatici. Zove se Tehnologija i

obvezna je od prvog razreda.

Tea: I nama je Informatika obvezna. U školi se koristimo računalom i na drugim predmetima, ali nam profesori ne daju baš zadatke kod kuće za koje nam treba računalo. Uglavnom se služimo knjigom.

Ivan: Informatika nam je obvezna od ove školske godine, koristim se računalom kod kuće za školske projekte i izradu prezentacija. Pogledam u pravopis na internetu ako ga ne mogu naći na polici.

Bili ste na nekim satovima u našoj školi. Jeste li sudjelovali u nastavi?

Gabriele: Bio sam na satu Vjeronauka. Bilo je zabavno. Na ukrasima za bor pisali smo poruke. Pisao sam o miru na talijanskom. Onda smo poruke čitali naglas, stavljali na bor i ukrašavali učionicu.

Tea: Bila sam na satu Geografije i Engleskog. Učenici su bili jako aktivni, a tako je i u mom razredu. Primijetila sam da na satu engleskog profesor uglavnom govori na engleskom, a kod nas nam profesor dosta toga kaže i na mekedonskom.

Što ne voliš u školi? Da možeš nešto promijeniti u svojoj školi, što bi to bilo?

Gabriele: Volim jako povijest pa bih volio više sati povijesti i jedan sat posvećen samo čitanju. Volio bih da čitamo o različitim temama.

Tea: Možda samo da imamo svaki dan šest sati. Mi nekad imamo i sedam sati, a to je puno. I ja bih voljela da jedan sat tjedno imamo sat čitanja na kojem bismo čitali različite knjige ili lektire jer kod kuće to baš ne radimo. Znam to i po sebi. Bilo bi super kad bismo jednom tjedno imali sat plivanja.

Ivan: Volio bih da imamo manje domaće zadaće i da u školi mogu odabrati badminton kao slobodna aktivnost.

Kako bi se, po vašem mišljenju, trebao ponašati superučitelj?

Gabriele: Trebao bi uvijek organizirati rekreaciju prije nastave i svaki nam dan nešto zanimljivo čitati.

Tea: Superučitelj nije prestrog, ne viče na djecu i ne piše puno po ploči. Daje nam zadatke u kojima više istražujemo. Dobar je, pomaže nam u radu, sluša naše mišljenje i posluša naše želje (ako ne pretjerujemo) i ispuni ih. Duhovit je, ali ne pretjerano.

Ivan: Svaki superučitelj bi nas trebao nešto naučiti. Ne bi smio biti prestog i trebao bi očekivati od nas onoliko koliko možemo dati. Trebao bi voljeti razgovarati s nama i slušati naša razmišljanja.

Imaš li neke hobije? Čime se baviš u slobodno vrijeme?

Gabriele: Najčešće čitam i igram se sa svojim bratom.

Tea: Kao i svako dijete puno vremena provodim na internetu. Volim igrati nogomet s prijateljima.

Ivan: Svašta volim raditi u slobodno vrijeme. Čitam knjige, igram igrice na playstationu, igram tenis, gledam filmove...

Koliko dnevno provodiš vremena na računalu i mobitelu iz zabave?

Gabriele: Najviše jedan sat. Nemam mobitel.

Tea: Previše, tri do četiri sata.

Ivan: Ako imam slobodnog vremena, više od dva sata.

Što će ti posebno ostati u sjećanju nakon ovih nekoliko dana provedenih u Hrvatskoj?

Gabriele: Jako su mi bile ukusne štrukle. Družio sam se s puno djece... Sve će mi ostati u lijepom sjećanju.

Tea: Najviše će mi u sjećanju ostati štrukle koje smo radili i stare drvene kuće.

Imate li neku poruku za svoje nove prijatelje?
Gabriele: Bit će mi drago ugostiti ih u Italiji.
Tea: Svojim novim prijeteljima bih poželjela da upoznaju moju domovinu, a svojim prijateljima u Makedoniji ću reći kako je Hrvatska predivna zemlja.
Ivan: Drago mi je što vam se moja domovina i zavičaj svidio.

NAJ ZA KRAJ...

Tvoj najdraži pjevač, pjevačica ili grupa je ...
... talijanska grupa Maneskin (Gabriele)
... imam ih jako puno (Tea)
...George Ezra (Ivan)
Predmet bez kojeg ne možeš zamisliti život je ...
... knjiga (Gabriele)
... mobitel (Tea)
... mobitel (Ivan)
Voliš li videoigrice? Ako da, najdraža ti je ...
... Fortnitte (Gabriele)
... ne igram videoigrice (Tea)
... Fortnitte (Ivan)
Knjiga koju bi preporučio je ...
... Beskrajna priča Michaela Endea (Gabriele)
... Veliki i mali Boška Smakoskog (Tea)
... Koko u Parizu Ivana Kušana (Ivan)
Najdraži sport ti je ...
... nogomet (Gabriele)
... nogomet (Tea)
... tenis (Ivan)
Tvoje omiljeno jelo je ...
... pizza s mascarponeom i pršutom (Gabriele)
... banica (Tea)
... pizza (Ivan)
Prijatelj je ...
... netko tko te nikad neće iznevjeriti (Gabriele)
... netko poput brata ili sestre (Tea)
... onaj kojemu vjeruješ i tko tebi vjeruje (Ivan)
Sreća je ...
... pojesti komad pizze (Gabriele)

... kad si okružen svojom obitelji i kad ti mama kupi mobitel (Tea)
... kad dobiješ peticu... kad si tužan, a prijatelj je uz tebe (Ivan)

Dorijan Barišić